

Yalnızlığın Kalabalığı

Geldiğinde yalnızdı... Çaresiz hissediyordu kendini... Savunmasız, yorgun ve korkak... İlk defa küçük ve daracık kabuğundan kurtulmuş, özgürlüğün ne demek olduğuyla yüzleşmek mecburiyetine düşmüştü. Tüm titreklğine rağmen minik adımlarını durduramayan güç, işte bu özgürlük bilincinde gizliydi.

Özgürlük demek, bundan sonra dünyayı şimdiye kadar göremediği taraflarıyla görebilmektir...

Özgürlük, bundan böyle korkusuzca konuşabilmek, kendini ifade etmek demektir...

Özgürlük, gerçekten duymaktır...

Koklamaktır...

Dokunmaktır...

Tatmaktır...

En önemlisi de özgürlük, dilediğinde hayatı izlemek, keyfince gözlemler yapabilmektir...

Hayatı değişecekti... Değişmek zorundaydı... Bu değişim, öyle kolay olmayacaktı... Sonu gelmeyecek gibi duran engellerle karşılaşacak, uzunca süreler kendini kapkaranlığın altında bulacaktı. Kimi zaman nefes almak güçleşecek, kimi zaman ağzından çıkan hiçbir kelime, başkalarının anlayamayacaktı... Giderek herkesten uzaklaşacak, kendini keşfe koyulacaktı.

Altında kaldığı karanlıklar ona, bir tutam ışığın ne anlam taşıdığını anlatacaktı. Benliğini bulma yolunda ilerlerken, her ne kadar en başlarda tek başlıktan sıkılsa da, az bir zaman sonra yalnızlıkta bambaşka bir mana bulacaktı...

Bu seyahat, çift yönlüydü... Aynı anda hem bir içe yolculuk vardı, hem de dışa yolculuk... İçe doğru kat ettiği her mesafede, yine aynı oranda dışarıya, yani hayata da yaklaşıyordu. Bu iki nokta arasında, fark etmeden bir köprünün inşasını yapıyordu.

Oluşturacağı köprünün tüm ihtişamını, yaptığı gözlemlere borçlu olacaktı. Yapacağı zevkli ve dikkatli gözlemlerle hayatın içine akmayı başaracaktı. Bunu başarabildiği ölçüde özgür ve yalnız olacaktı... Etrafında bir tek kimse bile kalmayacaktı. Olanların tek görevi de figüranlık yapmaktan başka hiçbir şey olmayacaktı.

Öyle ki;

Benliğin keşfinde, yapayalnızlık şarttı...

Bu tek başlılıkta, tüm mevsimler yeniden anlam kazanmıştı. Yazın sıcaklığını bir başka içine çekmiş, yağın yağmurda daha öncekilerle hiç kıyaslanamayacak şekilde ıslanmıştı. Kışın yağın karın beyazlığı gözüne çok farklı gözükmüş, ilk kez sessizliğin sesine ulaşabilmişti.

Tüm duyu organlarını, adeta ilk kez kullanıyor gibiydi...

Fakat birbaşlılığında etkilendiği en muazzam şey, daha önce hiç işitmediği, ağaçların sesiydi... İlk defa bir akşam, gecenin karanlığında duymuştu ağaçların sesini. Yakamoz bu sefer denizin üstüne değil, ağaç yapraklarının üzerineydi. Ay ışığının altında parlayan küçücük yapraklar, odasının penceresinin aralığından görülüyor, rüzgârın eşlik ettiği o ahenkli, tatlı ses tüm odaya yayılıyordu.

Şimdiye değin işittiği en güzel ses, bu olmuştu...

İster istemez yerinden kalkmış, hipnoz olmuşçasına pencere aralığına doğru yürümüşü. O gecenin karanlığında, sanki hayatın en apaydınlığına ulaşmış gibiydi. İlk defa gerçekten baktığını hissetti. İlk defa gerçekten de nefes aldığını duyumsadı. O, artık kendisi değildi. Ya ağaçtı, ya küçük yaprakların bir tanesi, ya ay ışığının zerresi, ya da hepsine karışmış, bambaşka bir şey olmuştu...

Hayatın tüm detaylarının kanında aktığını hissettiği bir andı, o an... Özgürlüğü yaşamıyor, özgürlüğün tam da kendisini ruhuna işliyordu. O anda ölse, dünyanın en mutlu, en kusursuz, en şahane ölümü olacağına, hiç şüphe yoktu. Kanatlanıp uçmanın veya gökteki bir yıldız olmanın tüm engelleri kalkmıştı.

Tüm sesler ve tüm renkler oradaydı.

O an, her şeydi...

Ve o an anlamıştı;

Yalnızlık, aslında en büyük, en mükemmel kalabalıktı...